

**Postanowienie z dnia 23 sierpnia 1995 r.
III ARN 25/95**

Strona postępowania administracyjno-sądowego nie może ponosić ujemnych skutków wadliwej pracy sądu, pozbawiającej prawa do rozpatrzenia przez niezawisły sąd jej skargi na decyzję administracyjną, dotyczącą jej praw.

Przewodniczący SSN: Adam Józefowicz (sprawozdawca), Sędziowie SN: Janusz Łętowski, Teresa Romer, Jadwiga Skibińska-Adamowicz, Andrzej Wróbel,

Sąd Najwyższy, z udziałem prokuratora Włodzimierza Skoniecznego, po rozpoznaniu w dniu 23 sierpnia 1995 r. sprawy ze skargi Anny B. na decyzję Wojewody R. z dnia 6 października 1992 r. [...] w przedmiocie zwrotu nieruchomości, na skutek rewizji nadzwyczajnej Ministra Sprawiedliwości [...] od postanowienia Naczelnego Sądu Administracyjnego-Ośrodek Zamiejskowy w Krakowie z dnia 25 marca 1993 r. [...]

p o s t a n o w i ł:

u c h y l i ć zaskarżone postanowienie i przekazać sprawę do rozpoznania Naczelnemu Sądowi Administracyjnemu-Ośrodkowi Zamiejskowemu w Rzeszowie.

U z a s a d n i e n i e

Kierownik Urzędu Rejonowego w R. decyzją z dnia 23 lipca 1992 r. [...] odmówił Annie B. zwrotu nieruchomości stanowiącej obecnie część działki nr 67 i 114/1, położonej w R. w rejonie ulicy L. i K.

Rozpatrując odwołanie Anny B. od powyższej decyzji, Wojewoda R. decyzją z dnia 6 października 1992 r. utrzymał w mocy zaskarżoną decyzję.

Na decyzję tę wnioskodawczyni wniosła skargę do Naczelnego Sądu Administracyjnego-Ośrodka Zamiejskowego w Krakowie. Zarządzeniem z dnia 8 grudnia 1992 r. skarżąca została wezwana do uiszczenia wpisu w kwocie 50.000 zł. w terminie 7 dni pod rygorem odrzucenia skargi. Wezwanie to zostało jej doręczone w dniu 29 grudnia 1992 r., w którym niezwłocznie uiściła żadaną opłatę (k. 13 akt).

Naczelny Sąd Administracyjny-Ośrodek Zamiejskowy w Krakowie postanowieniem z dnia 25 marca 1993 r., [...] odrzucił skargę Anny B. na decyzję Wojewody R. z dnia 6 października 1992 r. w przedmiocie zwrotu nieruchomości. W uzasadnieniu postanowienia Naczelny Sąd Administracyjny, (opierając się na urzędowym zapisku, stwierdzającym, że do dnia 10 marca 1993 r. opłata nie wpłynęła) uznał, iż skarżąca nie uiściła wpisu w zakreślonym terminie. Z tej przyczyny Sąd na podstawie art. 204 § 1 i 212 k.p.a. w związku z art. 16 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 13 czerwca 1967 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych skargę odrzucił.

Od powyższego postanowienia Minister Sprawiedliwości złożył rewizję nadzwyczajną, w której zarzucił rażące naruszenie prawa, w szczególności przepisów art. 204 § 1 i art. 212 k.p.a. w związku z art. 16 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 13 czerwca 1967 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. Nr 24, poz. 110 ze zm.). Wnoszący

rewizję nadzwyczajną wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i o przekazanie sprawy Naczelnemu Sądowi Administracyjnemu-Ośrodkowi Zamiejscowemu w Rzeszowie do merytorycznego rozpoznania.

Prokurator poparł rewizję nadzwyczajną.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rewizja nadzwyczajna jest uzasadniona.

Zaskarżone postanowienie zostało oparte na notatce urzędowej bez należytego sprawdzenia dokumentacji księgowej, dotyczącej wpływu do Sądu uiszczonych opłat sądowych. Skarżąca po otrzymaniu odpisu zaskarżonego postanowienia w piśmie skierowanym do Sądu podała, że żądaną opłatę uiszczyła w terminie, na dowód czego dołączyła oryginał dowodu wpłaty wpisu w dniu 29 grudnia 1992 r. Niezależnie od tego w aktach sprawy znajduje się dowód wpłaty, na odwrocie którego zamieszczono adnotację o wpisaniu jej do księgi pod poz. 10 w dniu 13 stycznia 1993 r., czyli przed datą notatki urzędowej i wydania zaskarżonego postanowienia. W tej sytuacji - zdaniem Sądu Najwyższego - należy uznać, że zaskarżone rewizją nadzwyczajną postanowienie zostało oparte na błędnej przesłance faktycznej, wyraźnie sprzecznej z zebraniem w sprawie materiałem dowodowym. Niedokładne sprawdzenie przez Sąd zasadności notatki urzędowej spowodowało wydanie postanowienia, które w okolicznościach sprawy rażąco narusza przepisy prawa, wymienione w zarzutach rewizji nadzwyczajnej. Zaskarżone postanowienie bezpodstawnie zamknęło dalsze postępowanie w sprawie i pozbawiło wnioskodawczynię możliwości skontrolowania przez sąd wydanych w stosunku do niej decyzji administracyjnych oraz dostępu do wymiaru sprawiedliwości, gwarantowanego art. 6 ratyfikowanej przez Polskę Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, sporządzonej w Rzymie w dniu 4 grudnia 1950 r. i opublikowanej w Dz. U. z 1993 r., Nr 61, poz. 284. Strona postępowania sądowo-administracyjnego nie może ponosić ujemnych skutków wadliwej pracy sądu, pozbawiających ją prawa do sprawiedliwego i publicznego rozpatrzenia przez niezawisły sąd jej skargi na decyzję administracyjną, dotyczącą jej praw.

Naruszenie tej zasady przez Sąd bezpodstawnym postanowieniem należy uznać za równoznaczne z naruszeniem interesu Rzeczypospolitej Polskiej. Z tego względu rewizja nadzwyczajna (pomimo wniesienia jej po upływie sześciu miesięcy od uprawomocnienia się zaskarżonego orzeczenia) podlega uwzględnieniu z mocy art. 422 § 2 w związku z art. 421 § 2 k.p.c. i art. 211 k.p.a. Zasadny jest też zawarty w niej wniosek o przekazanie sprawy do rozpoznania obecnie właściwemu miejscowo Ośrodkowi Zamiejscowemu w Rzeszowie Naczelnego Sądu Administracyjnego.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

=====